

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 26. veljača 2020. [\[Multimedia\]](#)

Korizma – ulazak u pustinju

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas, na Pepelnicu, započinjemo korizmeni hod, četrdesetodnevni hod prema Uskrsu, prema srcu liturgijske godine i vjere. To je hod koji prati Isusa na njegovu putu koji se na početku svoje službe povukao u pustinju na četrdeset dana da moli i posti, i gdje ga je kušao đavao. Želim vam danas govoriti upravo o *duhovnom značenju pustinje*. Što u duhovnom smislu znači pustinja za sve nas, pa i za nas koji živimo u gradu, što znači pustinja.

Zamislimo da se nalazimo u pustinji. Prvi bio osjećaj bio taj da se nalazimo okruženi velikom tišinom: nema zvukova, osim vjetrova i našeg disanja. Pustinja je mjesto odvojenosti od buke koja nas okružuje. To je odsutnost riječi kako bi se dao prostor drugoj riječi, Božjoj riječi, koja nam poput blagog lahora miluje srce (usp. *1 Kr 19, 12*). Pustinja je *mjesto Riječi* s velikim „r“. U Bibliji nam, naime, Gospodin voli govoriti o pustinji. U pustinji predaje Mojsiju „deset riječi“, deset zapovijedi. A kad se narod udaljio od njega, postavši poput nevjerne zaručnice Bog kaže: „Stoga ću je, evo, primamiti, odvesti je *u pustinju* i njenu progovoriti' srcu. Ondje će mi odgovarati ona kao u dane svoje mladosti“ (*Hoš 2, 16-17*). U pustinji se sluša Božju riječ koja je poput nekog tihog zvuka. U Knjizi o kraljevima kaže se da je Božja riječ poput šapata zvonke tišine. U pustinji se ponovno pronalazi prisnost s Bogom, Božju ljubav. Isus se volio svaki dan povlačiti na osamljena mjesta na molitvu (usp. *Lk 5, 16*). Naučio nas je kako tražiti Oca, koji nam govori u tišini. A nije lako stvoriti tišinu u srcu, jer mi uvijek nastojimo bar malo govoriti, biti s drugima.

Korizma je milosno vrijeme da se stvori prostor za Božju riječ. To je vrijeme da se isključi televizor i otvori Bibliju. To vrijeme je da se odvojimo od mobitela i povežemo se s evanđeljem. Kad sam bio dijete nije bilo televizora, ali bio je običaj da se ne sluša radio. Korizma je pustinja, vrijeme za odricanje, vrijeme da se odvojimo od mobitela i povežemo se s evanđeljem. To je vrijeme da se odrekemo beskorisnih riječi, brbljanja, širenja glasina, ogovaranja i da razgovaramo i budemo na „ti“ s Gospodinom. To je vrijeme da se posvetimo zdravoj *ekologiji srca*, da se tamo obavi

čišćenje. Živimo u ambijentu zatrovanom s premnogo verbalnog nasilja, mnoštvom uvredljivih i štetnih riječi koje internet pojačava. Danas je vrijeđati isto što i reći: „dobar dan“. Preplavljeni smo praznim riječima, reklamama, himbenim porukama. Navikli smo slušati sve o svima i riskiramo da otkližemo u svjetovnost od koje nam srce atrofira a nema premosnice kojom bi se tome moglo doskočiti, osim tišine. Mučimo se razaznati glas Gospodina koji nam govori, glas savjesti, glas dobra. Isus nas, pozivajući nas u pustinju, poziva da slušamo što je važno, ono važno, ono bitno. Đavlu koji ga je napastvovao odgovara: „Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta“ (Mt 4, 4). Kao kruh, više od kruha potrebna nam je Božja riječ, potrebno nam je razgovarati s Bogom: treba nam se *moliti*. Jer samo pred Bogom izlaze na vidjelo nagnuća srca i padaju dvoličnosti duše. To je pustinja, mjesto života, a ne smrti, jer nam dijalog u tišini s Gospodinom ponovno daje život.

Pokušajmo ponovno misliti na pustinju. Pustinja je *mjesto onog bitnog*. Pogledajmo svoje živote: koliko nas samo beskorisnih stvari okružuje! Trčimo za nebrojenim stvarima koje se čine potrebnima, a zapravo to nisu. Kako bi nam bilo dobro osloboditi se toliko suvišnih stvarnosti kako bismo ponovno otkrili ono što je važno, kako bismo ponovno pronašli lica ljudi oko nas! Isus nam svojim postom i u tome također daje primjer. *Postiti* znači odreći se ispraznih stvari, onog suvišnog, kako bi se pošlo onom bitnom. Post ne služi samo tome da se izgubi kilograme, postiti znači ići upravo do onog bitno, to znači tražiti ljepotu jednostavnijeg života.

Napokon, pustinja je *mjesto samoće*. I danas se, u našoj blizini, nalazi mnogo pustinja. To su usamljeni i napušteni ljudi. Koliko je siromašnih i starih ljudi oko nas i žive u tišini, a da ih se ne čuje, marginalizirani i odbačeni! Govoriti o njima ne privlači pažnju javnosti. Ali pustinja nas vodi do njih, do onih koji, obavijeni šutnjom, tiho mole našu pomoć. Mnogi tihi pogledi koji traže našu pomoć. Put u pustinji korizme put je *ljubavi* prema onom tko je slab.

Molitva, post, djela milosrđa: eto puta u korizmenoj pustinji.

Draga braćo i sestre, glasom proroka Izaije, Bog je dao ovo obećanje: „Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši“ (Iz 43, 19). U pustinji se otvara put koji nas vodi iz smrti u život. Uđimo u pustinju s Isusom, izaći ćemo iz nje doživljavajući iskustvo Uskrsa, snagu Božje ljubavi koja obnavlja život. Dogodit će nam se isto što i onim pustinjama koje procvjetaju na proljeće i gdje iznenada, „niotkuda“ niknu pupoljci i biljke. Hrabro, uđimo u ovu pustinju korizme, pratimo Isusa u pustinji: s njim će naše pustinje procvasti.

Apel

Želim još jednom izraziti svoju blizinu oboljelima od koronavirusa i zdravstvenim djelatnicima koji im pružaju zdravstvenu skrb, kao i građanskim vlastima i svima koji rade na pružanju pomoći oboljelima i zaustavljanju zaraze.

Pozdrav hodočasnicima iz Iraka

Vama, iračkim građanima kažem da sam vam vrlo blizu. Vi ste borbeno polje, trpite rat s jedne i s druge strane. Molim se za vas i molim se za mir u vašoj zemlji koja je bila na programu za moj posjet ove godine. Molim se za vas.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana